

Arrest

nr. 249 000 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 februari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 februari 2019. Op 5 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 september 2019 werd de verzoekende partij geacht afstand te hebben gedaan van haar verzoek om internationale bescherming.

Op 7 oktober 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 december 2019 wordt het tweede verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij ontvankelijk verklaard. Op 26 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekende de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 8 september 2020 met nummer 240 585 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de subsidiaire beschermingsstatus ook geweigerd.

Op 19 oktober 2020 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 5 november 2020 neemt de commissaris-generaal de beslissing "Niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad. Op 12 november 2020 trekt de verwerende partij de beslissing in. Bij arrest van 16 november 2020 wordt het beroep verworpen.

Op 21 december 2020 wordt de verzoekende partij door middel van een videoconferentie gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal neemt op 28 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Nazarkhel, district Mahmad Agha, provincie Logar, waar u woonde tot uw vertrek uit het land.

U maakte het middelbaar af in 2011, maar kon niet doorstuderen omdat u niet door de ingangsexamens raakte. U zat daarop een aantal jaar werkloos thuis, alwaar u wat zou helpen op het land van de familie. Om toch wat geld voor de familie binnen te brengen besloot u daarop rond 2014 bij de lokale politie (ofte arbaki) te gaan.

Na een opleiding van enkele maanden werd u gestationeerd in uw eigen regio. De familie van uw verloofde, die heel religieus zijn, vonden het evenwel niet kunnen dat u voor de arbaki werkte, en daarom stopte u na zes maanden. De verloving sprong evenwel alsnog af omdat de andere familie bijkomend eiste dat uw minderjarige zus met iemand van hen zou trouwen. Naderhand besloot u om het land te verlaten omdat u vond dat er te veel extremisten in uw streek rondwaarden.

U ging naar Jalalabad in de zesde maand van 2014 en verbleef daar bij de smokkelaar, waarop u in de zevende maand van 2014 Afghanistan verliet. U reisde naar Europa, waar u voor het eerst om internationale bescherming verzocht in Bulgarije, maar meteen doorreisde naar Duitsland. Hier zat u jarenlang in een Dublinprocedure, tot u uiteindelijk ten gronde gehoord werd in 2016. Nadat u een weigeringsbeslissing kreeg, probeerde u nog internationale bescherming te verzoeken in verschillende landen, maar kreeg steeds de boodschap dat Duitsland bevoegd was voor uw verzoek. Uiteindelijk kwam u 25 februari 2019 aan in België, waar u op 5 maart 2019 om internationale bescherming verzocht. U legde geen documenten voor.

Op 20 september 2019 werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek om internationale bescherming. Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 7 oktober 2019 een tweede maal om internationale bescherming. U legde wederom geen documenten voor. Op 11 december 2019 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk bevonden. Er kon evenwel weinig geloof gehecht worden aan uw beweerde werkzaamheden voor de ANP en/of de ALP en uw vrees ten aanzien van Afghanistan bleek voorts onvoldoende ernstig en individueel. Op 28 februari 2020 werd u daarom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de RvV, maar zij bevestigde de appreciatie van het CGVS in het arrest van 8 september 2020.

Op 26 april 2020 werd er een bevel tot aanhouding tegen u uitgevaardigd door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren. Op 15 januari 2020 werd er namelijk aangifte gedaan van grensoverschrijdend gedrag naar een vrouwelijk medewerkster en op 22 en 24 april 2020 werd er aangifte gedaan van bedreigend/agressief/ weerspanning gedrag en bedreigingen met aanslag met een bomgordel en de keel van blonde Christenen over te snijden. U werd vervolgens vastgehouden in de gevangenis van Hasselt. U werd vervolgens overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Hier diende u op 19 oktober 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U zou België

niet verlaten hebben. U herhaalt wederom dat u problemen vreest omwille van uw werkzaamheden als soldaat en de onveiligheid in uw land van herkomst. U geeft aan dat u een tazkara, werkdocumenten en opsporingsdocumenten zal kunnen voorleggen van zodra u ze ontvangt. Uw rugzak met alle belangrijke documenten vergat u in het opvangcentrum van Hout-Halen, en deze zou nu verdwenen zijn. U legt geen nieuwe documenten neer.

Op 6 november 2020 werd uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk beoordeeld. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Vanwege een gewijzigde situatie in uw land van herkomst trok het CGVS de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in op 12 november 2020. Op 30 november oordeelde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming ontvankelijk en op 21 december 2020 vond een persoonlijk onderhoud via videoconferentie plaats.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud uitte u uw misnoegen over de wijze waarop u als verzoeker om internationale bescherming behandeld werd in België en in andere Europese lidstaten. Hierdoor kreeg u een sterke afgunst voor Europa. Als de Belgische asielinstanties u zouden kunnen garanderen dat de taliban u niet zou vervolgen bij terugkeer naar Afghanistan zou u ook meteen terugkeren. Door u werkzaamheden bij de ALP zou u tal van vijanden hebben in Afghanistan vanwege de grote hoeveelheid arrestaties die u mee uitvoerde. Hierbij geeft u aan dat wraak jaren op zich kan laten wachten en op eender welke plaats kan worden uitgevoerd, ook in Kabul of Jalalabad of buiten Afghanistan. U sloot zich overigens als minderjarige aan bij de ALP en heeft zich hier sterk moeten beschermen tegen de commandanten die veel jongens seksueel misbruikten. Door uw minderjarigheid ten tijde van uw tewerkstelling binnen de ALP weigeren de Afghaanse autoriteiten u hier een attest van te geven. Andere documenten ter staving van uw activiteiten bij de ALP legde u reeds in andere landen neer waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U zou ook via een Facebook- of Messengergroep duidelijk uw ongenoegen ten aanzien van de taliban hebben geuit waardoor u zeker bent dat ook de taliban u zal vervolgen. U voegde geen nieuwe documenten toe om uw verzoek om internationale bescherming te staven.

B. Motivering

Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerder verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.3, 6, 7, 11, 12), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo kan vooreerst duidelijk uit de notities van het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld dat nauwelijks aanstalten maakte om mee te werken aan het persoonlijk onderhoud. Zo onderbrak u de Protection Officer (PO) voortdurend en nam u steeds de controle over het persoonlijk onderhoud. Nog voor de introductie van het persoonlijk onderhoud rond was, had u de PO al herhaaldelijk onderbroken (CGVS p.2-4). Hierbij onderbrak u de PO en de tolk voortdurend en schakelde u over naar de Engelse taal. In de Engelse taal sprak u zodanig snel dat het onmogelijk was om u in alle volledigheid te verstaan. Zowel de PO als de tolk deden herhaaldelijke pogingen om u tot rust te brengen en u te verduidelijken dat u een kans kreeg om uw vrees ten aanzien van Afghanistan opnieuw te verduidelijken. Van deze pogingen liet u de PO en de tolk slechts vijf keer gedeeltelijk uitspreken om dan vervolgens verder te roepen in het Engels (CGVS p.2-3). Uiteindelijk werd u rustiger en kreeg de PO de kans om de introductie te doen en u enkele vragen te stellen die u min of meer to-the-point beantwoorde (CGVS p.4-5). Hierna begon u weer te roepen (CGVS p.6). Wederom deden de PO en de tolk tal van pogingen om u tot rust te brengen. Wanneer dit geen resultaat opleverde gaf de PO aan een pauze van 15 minuten te nemen waarin u tot rust kon komen en kon praten met uw advocaat (CGVS p.6). U gaf aanvankelijk nog aan dat u na de pauze het persoonlijk onderhoud niet meer ging verder zetten, maar na de pauze bleek u toch nog aanwezig (CGVS p.6). Ook na de pauze begon u meteen weer te roepen in de Engelse taal en slechts na herhaaldelijke interventies van de PO en de tolk werd u een beetje rustiger (CGVS p.6). Door uw absolute gebrek aan medewerking kreeg de PO in de eerste helft van het interview slechts de kans om negen vragen te stellen die u op een min of meer redelijke wijze beantwoordde. Tijdens het persoonlijk onderhoud gebeurde vervolgens nog verschillende momenten waarbij u in het Engels begon te roepen en waarbij u slechts na herhaaldelijke ingrepen van de PO, tolk en advocaat rustiger werd en opnieuw enig aanstalten maakte van medewerking (CGVS p.11, 12, 13).

Zelfs wanneer u er in slaagde om uw rust enigszins te bewaren en de PO en tolk te laten uitspreken, beantwoordde u zelden de vragen die de PO stelde. In het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud kon namelijk worden vastgesteld dat u slechts op 24 van de 71 vragen, toch gedeeltelijk, op

de vraag antwoorde. U werd er nochtans telkens op gewezen wanneer u niet op de vraag antwoordde of wanneer u naar de algemene situatie verwees in de plaats van uw persoonlijke situatie (CGVS p.5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13).

Het totaal gebrek aan medewerking aan de asielprocedure waarbij u systematisch weigerde om een rustige toon aan te houden en de vragen steeds ontwijkend of niet beantwoorde wijst er op dat u de Belgische asielinstanties actief tracht te misleiden om zo informatie achter te houden. Bovendien wijst dit weerspanning gedrag op een absolute desinteresse in uw asielrelaas hetgeen de geloofwaardigheid er van in ernstige mate ondermijnt. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd wanneer u de vraag of u uw verzoek om internationale bescherming nog wou verderzetten niet concreet beantwoorde en simpelweg van onderwerp veranderde (CGVS p.2).

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel document heeft neergelegd ter staving van uw identiteit en kon bovendien worden vastgesteld dat u bewust dergelijke documenten achterhoudt. U doorliep nochtans al meermaals de asielprocedure en bent dan ook duidelijk op de hoogte van het belang uw identiteit waar mogelijk te staven. Hierbij geeft u aan dat u al deze documenten reeds afgaf bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming in andere lidstaten van de EU en dat u deze documenten niet heeft teruggekregen (CGVS p.4). Hoewel het CGVS nog enig begrip kan opbrengen dat u een document niet vlot kan bekomen in een andere EU-lidstaat, laat u het na enig bewijs neer te leggen van eventuele pogingen die u ondernam om uw ingediende documenten te bekomen. Wat betreft de documenten ter staving van uw identiteit gaf u aan dat u uw tazkara in Luxemburg neerlegde en dat de Luxemburgse asielinstanties dit document niet wouden teruggeven (CGVS p.4). Uit uw asioldossier van Duitsland, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt evenwel dat u uw originele tazkara hier neerlegde in het kader van uw beroepsprocedure (zie document 3: Arrest Verwaltungsgericht Stuttgart, p.3). Dat u niet eens weet in welk land u uw tazkara neerlegde wijst erop dat u weinig pogingen heeft ondernomen om uw originele documenten te bekomen. Het CGVS heeft overigens ernstige aanwijzingen dat u alsnog over documenten beschikt die u weigert neer te leggen bij de Belgische asielinstanties. U laat het wat betreft uw identiteit namelijk ook na om uw paspoort neer te leggen. U verklaarde nochtans bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u over een Afgaans paspoort beschikt en dat u dit zou kunnen neerleggen, maar u weigerde dit te doen (document 2 in blauwe map). Dat u zonder enige gêne en moedwillig uw Afgaans paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties wijst niet alleen wederom op een absoluut gebrek aan medewerking, maar doet ook vermoeden dat het paspoort informatie bevat die mogelijk een negatieve impact kan hebben op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming en die u tracht te verbergen.

U heeft ten derde danig veel tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende uw leeftijd, opleidingsgraad, werkervaring, familiaal netwerk en eerder verblijfplaatsen dat het CGVS in het duister tast over wie u werkelijk bent. Zo heeft u wat betreft uw leeftijd al verklaart dat u in 1994, 1995 en 1996 geboren bent (zie document 3: Auskunft gemäß Artikel 34 Dublin III-Verordnung, p.1). Gezien uw beweerde vertrek uit Afghanistan in 2014 had u dus een leeftijd tussen de 18 en 20 jaar ten tijde van uw vertrek. U verklaarde evenwel ook in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u afstudeerde van het hoger secundair onderwijs in 2011, dat u vervolgens tevergeefs een ingangsexamen bij de universiteit heeft gedaan waarna u tot 2014 werkloos was (zie document 6, p.5-6). Aangezien de afstudeerleeftijd van het hoger secundair onderwijs 18 jaar is in Afghanistan zou dit betekenen dat u geboren bent in 1993 of 1994 (zie document 5). Gezien uw tegenstrijdige verklaringen laat u het CGVS na, een correcte inschatting van uw leeftijd te maken.

Ook wat betreft uw opleidingsgraad en werkervaring legde u bijzonder tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming aan dat u uw diploma hoger middelbaar behaalde en na een tevergeefs ingangsexamen aan de universiteit en enkele jaren werkloosheid gedurende zes maanden aan de slag ging bij de ALP (zie document 6, p.5-6). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming verklaarde u dan weer dat u als minderjarige werkte voor de ALP en dat u hierna, als minderjarige, Afghanistan ontvluchtte (CGVS p.4). In Duitsland gaf u dan weer aan dat u nadat u het diploma hoger middelbaar behaalde, gedurende twee jaar wiskunde studeerde aan de universiteit (zie document 3: gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3). Na een kleine onderbreking woonde en werkte u gedurende drie maanden in Kabul en werkte u voor MTN Communicatie rond brandstoflogistiek terwijl u uw universitaire studies verderzette (zie document 3: Arrest Verwaltungsgericht Stuttgart, p.2; gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3). Wederom laat u het vanwege uw tegenstrijdige verklaringen na om een eerlijk zicht te bieden op uw opleidingsgraad en werkervaring.

Voorts zijn er aanwijzingen dat u ook een verblijf in Jalalabad en Kabul tracht te verbergen. Ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaarde u immers slechts kort in Jalalabad te hebben verbleven bij de smokkelaar terwijl die uw vlucht uit Afghanistan voorbereidde (zie document 6, p.13). In Duitsland verklaarde u evenwel langer dan drie maanden in Kabul te hebben gewoond en dat u hierna zonder problemen van eind 2012 tot september 2013 in Jalalabad verbleef (zie document 3: Bescheid 12 juni 2017, p.3, Arrest Verwaltungsgericht Stuttgart, p.2; gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3).

Tot slot kon ook worden vastgesteld dat u wat betreft uw familiaal netwerk informatie achterhoudt. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw vader overleed wanneer u negen of tien jaar oud was, dat u twee zussen heeft en geen broers en dat u geen familie heeft in Europa (zie document 2, punt 13, 17 en 21). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming had u plotseling maar een zus in de plaats van twee (zie document 6, p.4). In Duitsland waren uw verklaring daarenboven volledig anders. Hier verklaarde u immers dat u zes zussen heeft en drie broers, waarvan A. A. (...) in Europa verblijft (zie document 3, gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3). Hier verklaarde u voorts dat uw vader in leven zou zijn (zie document 3, gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3). Door uw volstrekt tegenstrijdige verklaringen betreffende het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan en hun verblijfplaatsen, biedt u ook hier geen zicht op.

Voorts heeft u geen vrees ten aanzien van Afghanistan aannemelijk kunnen maken. Wat betreft uw beweerde vrees vanwege uw werkzaamheden bij de ALP wenst het CGVS allereerst te verwijzen naar het arrest van de RvV van 8 september 2020: "De Raad duidt er vooreerst op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt opgemerkt dat (i) verzoekende partij geen enkel stuk kan voorleggen die haar beweerde identiteit en afkomst kunnen staven waardoor verwerende partij enkel kan afgaan op haar verklaringen; (ii) er op basis van haar verklaringen evenwel blijkt dat er in haar hoofde geen sprake is van een voldoende geïndividualiseerde en concrete vrees voor vervolging nu zij op geen enkel moment verwijst naar bedreigingen tegen haar persoonlijk omwille van haar voorgehouden werk voor de overheid, of voor gelijk welke andere redenen, en zij haar land kennelijk verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie in haar streek van herkomst; (iii) in ondergeschikte orde aangestipt wordt dat het door verzoekende partij voorgehouden werk voor de ALP dan wel de ANP geenszins vaststaat aangezien zij hiervan namelijk geen enkel begin van bewijs voorlegt en ook haar verklaringen hierover niet kunnen overtuigen; (iv) zelfs als haar dienst voor de ALP dan wel de ANP al voor waar genomen zou worden, deze hoe dan ook op zich niet kan volstaan om als een gegronde vrees voor vervolging te worden beschouwd, bij ontstentenis van een concrete voldoende geïndividualiseerde vrees; (v) wat betreft de aangehaalde vrees in Afghanistan problemen te kennen omdat zij al lange tijd in Europa verblijft, er geen aanwijzingen zijn dat mannen in Afghanistan louter omwille van hun verblijf in het buitenland vervolging riskeren en verzoekende partij evenmin informatie aanreikt waaruit dit blijkt; en (vi) het geen vervolging uitmaakt als iemand zich in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties en bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen op zich geen inbreuk vormen op fundamentele grondrechten en vrijheden. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift er niet in slaagt voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen". U werd herhaaldelijk geconfronteerd met de appreciatie van het CGVS en de RvV betreffende uw tweede verzoek om internationale bescherming, maar telkens wijzigde u het onderwerp of ontkende u simpelweg uw verklaringen zonder eventuele misverstanden te kunnen verduidelijken (CGVS p.5, 6, 7, 11).

Gezien de nieuwe informatie die het CGVS ontving van de Duitse asielinstanties wordt de ongeloofwaardigheid van uw beweerde werkzaamheid voor de ALP en de daarbij horende problemen verder ondermijnd. In Duitsland heeft u immers nooit verklaard voor de ALP te hebben gewerkt. Hier verklaarde u dat uw broer S. F. (...) zich in 2011 aansloot bij de taliban en hierdoor gearresteerd werd door de Afghaanse overheid. Vervolgens werden uw broers Al. (...) en M. (...) gerekruteerd door de taliban waardoor u geen andere optie zag dan hen te verraden bij het districtshoofd. Hierdoor werd u een doelwit van de taliban. U zou dan vervolgens naar Kabul zijn gereisd waar u aan de slag ging voor MTN communicatie. U leerde hier vervolgens een warlord genaamd Abdul Alam kennen. U betaalde hem 82.000 dollar om u bij hem aan te sluiten. Deze warlord was evenwel homoseksueel en liet jongens

voor hem dansen. Uiteindelijk sloot deze warlord u op in de kelder voor drie weken en dwong u om voor hem te dansen. Hij maakte hier video-opnames van en chanteerde u hiermee. Na vier maanden slaagde u erin om te vluchten naar Jalalabad waar u gedurende ongeveer negen maanden probleemloos verbleef (zie document 3: Arrest Verwaltungsgericht Stuttgart, p.2). Dit asielrelaas werd vanwege tal van tegenstrijdigheden en ongerijmdheden ongeloofwaardig geacht door de Duitse asielinstanties (zie document 3: Arrest Verwaltungsgericht Stuttgart, p.7, Bescheid 12 juni 2017, p.3). Dat u een volstrekt ander relaas bracht tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland dat tevens ongeloofwaardig bleek ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen in België in ernstige mate.

De verklaringen die u aflegde betreffende uw asielrelaas in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming bleken daarenboven in strijd met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Waar u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nog aangaf dat u zich als volwassene aansloot bij de ALP, geeft u heden aan dat u minderjarig was (CGVS p.4). Voorts bleek uw vrees in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming te draaien rond de (families) van personen die door de ALP werden gearresteerd en repercussies door de taliban, terwijl u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming slechts melding maakte van discussies met uw schoonfamilie (CGVS p.8-11). Geconfronteerd met deze vaststelling gaf u aan dat u onmogelijk alle problemen kon vertellen die u kende in Afghanistan (CGVS p.9). Deze verklaring kan absoluut niet volstaan om dergelijk aanzienlijke tegenstrijdigheden te verklaren. Bovendien konden uw gewijzigde verklaringen ook niet overtuigen. Gezien uw eerder verklaringen in België dat u reeds afstudeerde van het hoger secundair onderwijs in 2011 kan u het CGVS immers niet overtuigen van uw minderjarigheid ten tijde van uw rekrutering. Ook uw verwijzing naar het seksueel misbruik van minderjarigen bij de ALP, waarvan u zelf expliciet verklaarde het nooit te hebben ervaren, is onlosmakelijk verbonden aan deze minderjarige leeftijd (CGVS p.9). U werd voorts tot zeven maal toe gevraagd om de mogelijke repercussies door de taliban of families van de personen die u arresteerde te concretiseren, maar telkens verwees u naar de algemene problemen die leden van de ALP kennen (CGVS p.9-11). Dat u geen enkel persoonlijk voorbeeld van een conflict of een vete kan geven wijst er nogmaals op dat u nooit deel uitmaakte van de ALP. Hierdoor wordt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw beweerde profiel en asielrelaas bevestigd.

U laat het bovendien na om uw asielrelaas in België te staven aan de hand van documenten. U beweert dat u in Duitsland bewijzen van uw werkzaamheden voor de ALP neerlegde, met name: badges van uw job en werkformulieren (CGVS p.4-5). Uit de informatie die het CGVS verkreeg van de Duitse asielinstanties blijkt evenwel dat u er nooit heeft vermeld voor de ALP gewerkt te hebben, noch heeft u hier bewijs van neergelegd (zie document 3). In Duitsland heeft u wel gerechtsdocumenten van uw broer S. G. (...) neergelegd, een doodsvonnis door de taliban die door Duitse asielinstanties als ongeloofwaardig werd beoordeeld en uw originele tazkara (zie document 3: Arrest Verwaltungsgericht Stuttgart, p.3, 8). Dat u ronduit liegt over de documenten die u zou hebben neergelegd bij de Duitse asielinstanties wijst nog maar eens op uw gebrek aan medewerking en ondermijnt daarenboven de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen. U heeft hierdoor geen geldige verklaring kunnen geven voor het ontbreken van documenten ter staving van uw asielrelaas. Uw bewering dat u geen attestatie kan krijgen van de ALP omdat u minderjarig was ten tijde van uw tewerkstelling kan daarenboven niet overtuigen (CGVS p.4). Niet alleen kan uw minderjarige leeftijd ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigen zoals reeds eerder uiteengezet, maar er kan ook verwacht worden dat indien u werkelijk voor de ALP werkte, u hier meer documenten van zou kunnen neerleggen dan enkel een attestatie van de ALP, in casu quod non.

U haalde tot slot enkele nieuwe elementen aan die u vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Zo verwees u naar uw nonkel langs moederszijde die gedood werd in Iran vanwege een persoonlijke vete wanneer u 13 of 14 jaar oud was (CGVS p.8). U liet het evenwel na om aan te tonen dat deze persoonlijke vete van uw nonkel negatieve gevolgen zou hebben voor u. Bovendien leefde u na de dood van uw nonkel nog vijf tot zeven jaar in Afghanistan zonder hierdoor problemen gekend te hebben. Voorts gaf u nog aan dat u een Facebook- of Messengergroep zou hebben opgericht waarin u zich duidelijk zou hebben uitgesproken tegen de taliban (CGVS p.7). Wanneer u evenwel gevraagd werd deze bewering te staven, gaf u in een verwarde uitleg aan dat uw Facebook-profiel vaak geblokkeerd werd of verwijderd werd omdat niemand houdt van iemand die zich tegen de taliban uitspreekt (CGVS p.12). Het CGVS ziet echter geen redenen waarom uw profiel geblokkeerd zou worden vanwege uitspraken tegen de taliban. Wanneer u vervolgens gevraagd werd of u geen printscreens kon geven als bewijs gaf u plots aan dat het een Messenger-groep betrof (CGVS p.12). De aard van het communicatiekanaal dat u

gebruikte wijzigt echter niets aan uw capaciteit hier printscreens van te nemen. Wanneer u wederom om bewijs gevraagd werd, gaf u aan dat uw profiel gedeactiveerd werd waardoor u er niet aan kan (CGVS p.12). U bent er dus niet in geslaagd uw zeer vage bewering op enige wijze te staven. Bovendien kan worden opgemerkt dat berichten die u in een gesloten Messenger-groep plaatste niet gegarandeerd ter ore komen van de taliban. Wat er ook van zij, uw zeer ontwijkende antwoorden op vragen naar bewijsmateriaal doen vermoeden dat er nooit een dergelijke Facebook of Messenger-groep heeft bestaan.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019_.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – september 2020 (pag. 1-54, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p.3, 6, 7, 11, 12) blijkt uit het

geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Zoals eerder omstandig werd gemotiveerd, werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw leeftijd, opleidingsgraad, werkervaring, familiaal netwerk en eerdere verblijfplaatsen.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, profiel, familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van met motivatiebeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.2. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de situatie in Afghanistan ernstig is en dat er nog steeds een uitgesproken ernstige mate van geweld ten aanzien van burgers is. De verzoekende partij betoogt dat: *"Het CGVS stelt vervolgens eenvoudigweg dat er doorheen het asielrelaas van verzoeker een aantal tegenstrijdigheden zijn geweest, waardoor zijn volledige asielrelaas dan ook momenteel geen enkele geloofwaardigheid meer zou hebben.*

Hierdoor zou verzoeker enerzijds geen recht meer hebben op de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds zou hierdoor niet kunnen afgeleid worden uit welke provincie hij afkomstig zou zijn.

Een dergelijke stelling van verwerende partij kan echter niet gevolgd worden.

Er dient immers te worden benadrukt dat doorheen (alle) asielverhoren alsmede in zijn voorgaande beroepsverzoekschrift, verzoeker stééds duidelijk heeft gesteld dat hij afkomstig is van het dorp Nazarkhek district Mahmad Adgha uit de provincie Logar.

Verwerende partij haalt ook nergens in haar beslissing aan dat er enige tegenstrijdigheid of twijfel zou zijn aangaande het feit dat verzoeker uit de provincie Logar afkomstig is.

Daarnaast stelt verwerende partij zelf dat zij kopie heeft ontvangen van de documenten in het asielerzoek dat verzoeker heeft afgelegd in Duitsland, waarbij ook kopie is genomen van zijn originele tazkara, waaruit opnieuw blijkt dat verzoeker afkomstig is van de provincie Logar.

Er kan dan ook geen enkele twijfel zijn dat verzoeker afkomstig uit de provincie Logar en er is geen enkele reden waarom met deze informatie geen rekening zou worden gehouden.

Verwerende partij heeft, ondanks dat zij duidelijk hiervan op de hoogte is, het nagelaten om de actuele toestand in Logar na te gaan."

Vervolgens bespreekt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in de provincie Logar. Hierbij stelt de verzoekende partij dat de taliban een deel van de provincie onder controle heeft. De verzoekende partij betoogt ook dat uit actuele en toonaangevende bronnen blijkt dat er in Logar nog steeds wekelijkse incidenten zijn tussen gewelddadige groeperingen, waarbij er steeds burgerslachtoffers vallen. Om dit betoog te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit verschillende persartikels en uit EASO, Afghanistan Security Situation van 2019, 207-208. Hierop concludeert de verzoekende partij dat: *"Uit alle bronnen, waaronder de EASO rapporten waar verwerende partij zelf naar verwijst, blijkt dat de provincie voor een groot deel onder controle is van de Taliban, waaronder met name ook het district van verzoeker zijnde Maghmad Agha.*

De openlijke aanwezigheid van de Taliban in dit district is zeer hoog wat leidt tot geregelde gewapende conflicten waarvan de burgers het slachtoffers zijn.

Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoeker hierbij ook actief was als soldaat binnen de arbaki, hetgeen het risico voor verzoeker teneinde slachtoffer te worden van geweld nog meer verhoogt

Aan verzoeker dient bijgevolg weldegelijk aanspraak te worden verleend op subsidiaire bescherming."

3. De verwerende partij dient geen nota met opmerkingen in.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat enkel de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming betwist worden. De verzoekende partij verwijst voor het overige naar het verzoekschrift.

6.2. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet weerlegt of betwist en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. In casu heeft het verzoekschrift enkel betrekking op de subsidiaire bescherming.

7.2. Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

7.3. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In de bestreden beslissing wordt naar de volgende relevante rapporten verwezen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018)
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019 (hierna: EASO guidelines van juni 2019)
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020.

Uit de UNHCR guidelines augustus 2018, de EASO Guidance note van juni 2019 en de EASO COI Afghanistan van september 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het dorp Nazarkhel gelegen in het district Mahmud Agha

van de Afghaanse provincie Logar. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt wordt de herkomst van de verzoekende partij uit voormeld district niet betwist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vluchtalternatief zich opdringt. In casu stelt de verwerende partij dat “Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p.3, 6, 7, 11, 12) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Zoals eerder omstandig werd gemotiveerd, werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw leeftijd, opleidingsgraad, werkervaring, familiaal netwerk en eerdere verblijfplaatsen.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, profiel, familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.”

Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Nazarkhel gelegen in het district Mahmud Agha van de Afghaanse provincie Logar, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij argumenteert dat de verzoekende partij in gebreke blijft haar noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging. Daar uit de UNHCR guidelines augustus 2018, de EASO Guidance note van juni 2019 en de EASO COI Afghanistan van september 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog ter terechtzitting dat op het gehele grondgebied van Afghanistan geen mogelijkheid tot intern vluchtalternatief is.

Uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor de verzoekende partij blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat zij in de mogelijkheid wordt gesteld om haar opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (“in safety and security, free from danger and risk of injury”). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke

elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance Note van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in het kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 41-42 en 166-167). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 172-174).

Aangaande de individuele omstandigheden van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij door haar gebrekkige medewerking niet toelaat om op basis van haar verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van haar werkelijk arbeidsverleden, profiel, familiaal en financieel netwerk waarop zij zich in Afghanistan kan steunen. De verwerende partij verwijst in dit verband naar de ongeloofwaardige verklaringen die de verzoekende partij met betrekking tot het door haar aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, waardoor de verwerende partij niet kan beoordelen of de verzoekende partij in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten haar regio van herkomst, in haar levensonderhoud te voorzien.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat: *“U heeft ten derde danig veel tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende uw leeftijd, opleidingsgraad, werkervaring, familiaal netwerk en eerder verblijfplaatsen dat het CGVS in het duister tast over wie u werkelijk bent. Zo heeft u wat betreft uw leeftijd al verklaart dat u in 1994, 1995 en 1996 geboren bent (zie document 3: Auskunft gemäß Artikel 34 Dublin III-Verordnung, p.1). Gezien uw beweerde vertrek uit Afghanistan in 2014 had u dus een leeftijd tussen de 18 en 20 jaar ten tijde van uw vertrek. U verklaarde evenwel ook in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u afstudeerde van het hoger secundair onderwijs in 2011, dat u vervolgens tevergeefs een ingangsexamen bij de universiteit heeft gedaan waarna u tot 2014 werkloos was (zie document 6, p.5-6). Aangezien de afstudeerleeftijd van het hoger secundair onderwijs 18 jaar is in Afghanistan zou dit betekenen dat u geboren bent in 1993 of 1994 (zie document 5). Gezien uw tegenstrijdige verklaringen laat u het CGVS na, een correcte inschatting van uw leeftijd te maken.*

Ook wat betreft uw opleidingsgraad en werkervaring legde u bijzonder tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming aan dat u uw diploma hoger middelbaar behaalde en na een tevergeefs ingangsexamen aan de universiteit en enkele jaren werkloosheid gedurende zes maanden aan de slag ging bij de ALP (zie document 6, p.5-6). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming verklaarde u dan weer dat u als minderjarige werkte voor de ALP en dat u hierna, als minderjarige, Afghanistan ontvluchtte (CGVS p.4). In Duitsland gaf u dan weer aan dat u nadat u het diploma hoger middelbaar behaalde, gedurende twee jaar wiskunde studeerde aan de universiteit (zie document 3: gehoorverslag

Duitsland 27 september 2016, p.3). Na een kleine onderbreking woonde en werkte u gedurende drie maanden in Kabul en werkte u voor MTN Communicatie rond brandstoflogistiek terwijl u uw universitaire studies verderzette (zie document 3: Arrest Verwaltungsgericht Stuttgart, p.2; gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3). Wederom laat u het vanwege uw tegenstrijdige verklaringen na om een eerlijk zicht te bieden op uw opleidingsgraad en werkervaring.

Voorts zijn er aanwijzingen dat u ook een verblijf in Jalalabad en Kabul tracht te verbergen. Ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaarde u immers slechts kort in Jalalabad te hebben verbleven bij de smokkelaar terwijl die uw vlucht uit Afghanistan voorbereidde (zie document 6, p.13). In Duitsland verklaarde u evenwel langer dan drie maanden in Kabul te hebben gewoond en dat u hierna zonder problemen van eind 2012 tot september 2013 in Jalalabad verbleef (zie document 3: Bescheid 12 juni 2017, p.3, Arrest Verwaltungsgericht Stuttgart, p.2; gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3).

Tot slot kon ook worden vastgesteld dat u wat betreft uw familiaal netwerk informatie achterhoudt. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw vader overleed wanneer u negen of tien jaar oud was, dat u twee zussen heeft en geen broers en dat u geen familie heeft in Europa (zie document 2, punt 13, 17 en 21). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming had u plotseling maar een zus in de plaats van twee (zie document 6, p.4). In Duitsland waren uw verklaring daarenboven volledig anders. Hier verklaarde u immers dat u zes zussen heeft en drie broers, waarvan A. A. (...) in Europa verblijft (zie document 3, gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3). Hier verklaarde u voorts dat uw vader in leven zou zijn (zie document 3, gehoorverslag Duitsland 27 september 2016, p.3). Door uw volstrekt tegenstrijdige verklaringen betreffende het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan en hun verblijfplaatsen, biedt u ook hier geen zicht op.” De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze voor de Duitse asielinstanties zo maar verklaringen afgelegd heeft, om niet naar Bulgarije teruggestuurd te worden. Dit betoog van de verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden, daar de wisselende verklaringen over haar studies, leeftijd, haar familiaal netwerk en haar verblijf in Jalalabad en Kaboel, geenszins verband houden met mogelijke elementen waarop de Duitse overheid zich zou kunnen steunen om te stellen dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij op dit punt niet eenduidige verklaringen afgelegd heeft, laat bijgevolg niet toe om op basis van haar verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van haar werkelijk arbeidsverleden, profiel, familiaal en financieel netwerk waarop zij zich in Afghanistan kan steunen. Door louter te argumenteren dat ze voor de Belgische overheid de waarheid gezegd heeft, doet ze geen afbreuk aan voorgaande motieven van de bestreden beslissing.

Alle voorgaande vaststellingen en overwegingen in acht genomen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar voorgehouden socio-economisch profiel in Afghanistan. Zodoende verhindert zij de verwerende partij, en thans de Raad, te beoordelen of zij bij terugkeer naar haar land van herkomst in staat is buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien. Nu de verzoekende partij in gebreke blijft haar noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van haar mogelijkheden tot hervestiging, maakt zij haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht. Bij het nemen van een beslissing dient steeds rekening te worden gehouden met de concrete en actuele situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door de verzoeker.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Te dezen haalt de verzoekende partij geen elementen aan waaruit kan blijken dat dit niet is gebeurd.

10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

11. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht.

12. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS